

[J. P. Nielsen.]

sønderjyske Befolkning. Det vilde være Synd — ikke for Spektakelmagerne, de havde saamænd godt af at faa sig en Omgang, men for Rigskansler Adolf Hitler. Tænk blot paa de Urimeligheder, man er kommet med i disse Dage, hvor Vejene dernede er blevet overmalet med Hagekors, Plakatsøjlerne er blevet oversmurt, og der er blevet malet store Inskriptioner „Gross Deutschland von Donau bis Königsau“. Men jeg vil kun sige een Ting, og det er, at vi dernede tillader os naturligvis at have vor Mening om Verdenssituationen og om Nazisme og Fascisme og om de Metoder, der anvendes fra den Side. Vi vil have den Mening, som vi mener er rigtig, uden at spørge andre derom.

Til Slut vil jeg gerne sige dette, at jeg møder ofte heroppe den Mening, og naar Folk heroppefra kommer derned, giver de Udtryk for det samme, at den dansksindede Befolkning dernede er Tyskhadere. Det er en uhyre stor Fejltagelse. Efter 1920, da det nationale Spørgsmaal løstes for den danske Befolkning, har denne paa mange Maader givet Udtryk for Venskab og Forstaaelse over for Fremmedfolket paa den anden Side Grænsen. Den danske Befolkning staar for Tiden i Frontstilling, men det er kun for at holde alt det uden for vore Grænser, som er dansk Folkelivssyn fremmed. Den sønderjyske Befolkning erkender sit nære Frændeskab med det tyske Folk, erkender, at de to Folk staar hinanden nærmest inden for den europæiske Befolkning. Saaledes som Dansk og Tysk ifølge Paavirkning fra Syd og Nord er vævet ind i hinanden, er den sønderjyske Befolkning egentlig kaldet til at danne Bro mellem det tyske Folk og Folkene i de nordiske Lande, og alle vi, der ser saadan paa det, haaber endnu paa Fremtiden.

Nørskov: Regering og Rigsdag har i Dag søgt at raade Bod paa de Ulykker, som Stormen har forvoldt i Jyllands magre Egne. Men da Sagen nu er afgjort paa en god Maade derved, at alle Partier har stemt for det paa-gældende Lovforslag, skal jeg fatte mig meget kort om Spørgsmaalet. Men jeg vil gerne sige, at vi har en Tyran fra Vesten, det er Stormen, det er Blæsten, mod den kendes kun eet Raad: Plant!

Det var ogsaa det, den højtærede Landbrugsminister ganske kort strejfede i sin Fremsættelsestale i Gaar. Ministeren udtalte, at Stormens Ødelæggelser havde været størst og værst, hvor man ikke havde haft Læbælterne i Orden. Det er en fuldkommen

rigtig Bedømmelse, og det er den, der giver mig Anledning til at komme med en Henstilling til den højtærede Regering om at søge at faa mere Gang i Læplantningsarbejdet. Jeg vil naturligvis erkende, at der igennem Det danske Hedeselskab og igennem De samvirkende Plantningsforeninger er gjort et saare stort og fortjenstfuld Arbejde paa dette Omraade. Det er ogsaa saaledes, at store Egne af Jylland er gennemkrydset af levende Hegn. Hvor det har været Tilfældet, er der heller ikke sket den Skade, som hvor Vinden har kunnet fare hen over Markerne uden at blive hemmet i sin Flugt. Men naturligvis er der meget endnu at udrette paa dette Omraade, det vil endnu vare længe, inden vi faar hele Jylland gennemkrydset af levende Hegn.

Nu findes der paa Finanslovsforslaget to Bevillinger, som tager Sigte paa dette Formaal, en Bevilling paa 114 000 Kr. til smaa Plantninger og Hegn og en Bevilling paa 14 000 Kr. som ekstraordinært Tilskud til Jordarbejder i Forbindelse med Læplantning. Idet jeg henviser til den socialdemokratiske Ordførers Opgørelse over de store Beløb, som er anvendt til offentlige Arbejder i Løbet af de sidste 5 Aar — jeg tror, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch nævnte en Sum paa 482 Mill. Kr. —, vil jeg spørge, om det ikke var rigtigt, at vi tog nogle af disse Penge, som hvert Aar anvendes til offentlige Arbejder, til det produktive og saare nødvendige Arbejde, som det er at faa skaffet Læhegn paa de magre Jorder i Jylland. Jeg tror, at det vilde være et Grundforbedringsarbejde, der vilde give Beløbet tilbage med Renters Rente. Det vilde i Sandhed være et produktivt Arbejde, og herved vilde ogsaa mange af vore Landarbejdere kunne faa Arbejde netop i de Maaneder, da der ikke er saa meget at gøre ved Landbruget; jeg tænker her særlig paa Maanederne November—December. Disse Maaneder er udmærket egnede til at udføre Jordarbejdet i. Vi har selv hjemme i mit Sogn sidste Aar høstet Gavn af Bevillingen paa de 14 000 Kr.; Arbejderne fik Arbejde i de to Maaneder, og Landmændene fik plantet i deres Skel og langs deres Marker. Man slaar, om jeg saa maa sige, to Fluor med eet Smæk, man faar Landet gjort smukt, og man faar det gjort saaledes, at de forfærdelige Ulykker, som er skildret her i Dag — og jeg mener ikke, de er skildret i for grelle Farver —, kan hemmes i Fremtiden. Jeg vil indtrængende henstille til den højtærede Landbrugsministers Overvejelse at forhøje de to Bevillinger paa Finansloven.

Jeg vil dernæst gerne sige et Par Ord